

и два револвера, презъ рамо окачени,
отъ двете му страни . . . Безмълвни и смутени
спогледаха се тамъ стоящите за мигъ —
и погледа му гордъ и смръкнатия ликъ
те дъхаха и гнявъ и някаква закана . . .
Пристъпи пъргавъ той, край масата застана
и прогърмя: „Добъръ потаенъ комитетъ!
А да не сте се пъкъ събрали на зефетъ?
Главата, види се, ви на плещи додява . . .“
И безъ да чака той ни дума ни оправа,
пристъпи ядно пакъ и даде знакъ съ глава
Младену. Насаме потихомъ следъ това
си нешто шепнаха те двама тамо въ къта . . .

Отново всякой се на мястото си скъта
и говоръ шепотомъ поведоха. Едвамъ
отделна думица се счуваше самъ-тамъ.
Но не за дълго бе и тая тиха сгода,
че някакво писмо ядовния Войвода
разтворилъ, смачка го, изви го, извъртя —
и хвърли въ огъня, където запламтя
завчасъ и бързо се на пепель то обърна . . .
И пакъ сега се той къмъ сбраните извърна:
— „Все думи, думи . . . Този отпреде ти стърчи
и се потрива, другъ замазва ти очи
все съ философии и баби деветини.
За мързеливите — ха, съ хиледи причини
за мързелъ. А отъвнъ писмо подиръ писмо
прехвъркватъ . . . „Види се, до лято, на само
ще дигате байракъ!“ отъ Враца пишатъ вчера;
а днесъ отъ Сливенъ пъкъ: „На сладка сж вечеря
по Стара-Планина юнаците — отъ тамъ
юнашки поздравии изпрашатъ те и вамъ!“
Юнашки поздравии! Намерили юнаци . . .
Докле не станатъ тукъ петъ хиледи чекмаци,
не ще се заиграй хоро на турски гробъ.
На черната земя ще си остане робъ

